

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířika a soudců Mgr. Kateřiny Bednařikové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobce: **JA Tech s.r.o.**
sídlem Pražská 521, 377 01 Jindřichův Hradec
zastoupení advokátem JUDr. Pavlem Brachem, LL.M.
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, č. j. 7903/26/5200-11435-706599, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Žalobě se odkladný účinek **nepřiznává**.
- II. Žalobce je **povinen** ve lhůtě **3 dnů** ode dne právní moci tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč**.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2019 a 2020, jimiž mu byla doměřena daň v celkové výši 107 160 Kč a současně stanoveno penále ve výši 21 432 Kč.
2. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku, který žalobce odůvodňuje tím, že okamžitý výkon napadeného rozhodnutí měl mít pro něj likvidační dopady. Uvedl, že je vystaven souběžnému tlaku daňových doměrků týkajících se ekonomicky propojených subjektů, a to jednak žalobce jako právnické osoby, jednak jeho jednatele jako osoby fyzické. Doměřenou částku podle svých tvrzení není schopen uhradit z běžných provozních prostředků, aniž by tím ohrozil svou existenci. Úhrada doměřené daně by dle žalobce vedla k zastavení plateb mezd zaměstnancům, znemožnila by dokončení zakázek pro klíčové obchodní partnery a v konečném důsledku by mohla vést k jeho insolvenci a zániku. Žalobce dále tvrdil, že přiznáním odkladného účinku nevznikne státu ani jiným osobám nepoměrná újma, neboť v případě neúspěchu žaloby bude daň uhrazena později včetně příslušenství. Naopak nepřiznání odkladného účinku by podle žalobce mohlo vést k trvalému výpadku jeho daňových odvodů a ke vzniku dalších negativních dopadů spojených s ukončením jeho podnikatelské činnosti. Žalobce rovněž poukazoval na vysokou pravděpodobnost úspěchu žaloby, kterou dovozoval z tvrzené vnitřní rozpornosti skutkových závěrů správce daně. K osvědčení tvrzené újmy žalobce předložil výkaz zisku a ztráty v plném rozsahu a rozvahu ve zkráceném rozsahu ke dni 31. 12. 2025, potvrzení ČSOB o zůstatku na bankovním účtu ze dne 8. 4. 2026, pokladní knihu vedenou od 1. 1. 2026 a několik exekučních příkazů.

3. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhl, aby soud žalobě odkladný účinek nepřiznal. Uvedl, že žalobce nedostatečně doložil jím tvrzenou hrozící vážnou újmu a její příčinné souvislosti s napadeným rozhodnutím. Tvrzení žalobce o likvidačních dopadech úhrady doměřené daně jsou podle žalovaného obecná a nedoložená. Předložená rozvaha a výkaz zisku a ztráty zachycují stav ke dni 31. 12. 2025, nikoliv aktuální ekonomickou situaci žalobce. Potvrzení o zůstatku na účtu a pokladní kniha dokládají pouze výši peněžních prostředků k určitému dni. Žalobce nepředložil výpisy z účtu, nedoložil existenci konkrétních zakázek, jejich hodnotu, obchodní partnery ani mechanismus, jak by úhrada doměřené daně vedla k jeho insolvenční či zániku podnikání. Žalovaný dále uvedl, že souběžné doměření daně jednateli žalobce je pro nynější posouzení irelevantní, neboť žalobce není povinen hradit daňové povinnosti jiné osoby. Z předložených exekučních příkazů podle žalovaného vyplývá, že žalobce má pohledávky za třetími osobami v souhrnné částce přesahující 800 000 Kč, přičemž část z nich je vymáhána aktuálně i prodejem nemovitých věcí. Žalobce tak mohl či může získat prostředky na úhradu doměřené daně, která včetně penále činí 128 592 Kč. Žalovaný rovněž poukázal na to, že samotný nedostatek finančních prostředků k úhradě daně není důvodem pro přiznání odkladného účinku a že žalobce mohl využít institut posečkání; jeho žádost o posečkání však byla zamítnuta pro neunesení břemene tvrzení a důkazního.
4. Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*
5. Krajský soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko veřejného zájmu, při současném porovnání újmy žalobce (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma žalobce, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újme jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno. Přiznání odkladného účinku současně nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. K pojmu újmy podle § 73 s. ř. s. se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 – 56, ve kterém uvedl, že újma, která má hrozit žadateli o přiznání odkladného účinku žaloby, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno.
7. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s žalobou napadeným rozhodnutím, nese žalobce. Ten musí hrozbu nepoměrně větší újmy dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. V tomto směru krajský soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé přezkumné soudní řízení správní. Krajský soud není povolán k tomu, aby za žalobce vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě. Žádost o přiznání odkladného účinku žaloby musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74). Při rozhodování o odkladném účinku přitom krajský soud pomíjí, zda jsou námitky žalobce týkající se dané věci Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

(zákonnosti napadeného rozhodnutí) důvodné či nikoli, neboť přezkum důvodů je vyhrazen až meritornímu posouzení věci a není předmětem rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku.

8. Krajský soud se nejprve zabýval splněním první podmínky pro přiznání odkladného účinku, a to hrozbou újmy žalobci. Za hrozící újmu žalobce považuje to, že by okamžitá úhrada doměřené daně a jejího příslušenství pro něj měla mít likvidační charakter, neboť doměřenou částku není schopen uhradit z běžných provozních prostředků, aniž by tím byla ohrožena jeho další podnikatelská činnost. Úhrada doměřené daně by podle žalobce vedla k zastavení plateb mezd zaměstnancům, znemožnila by dokončení zakázek pro klíčové obchodní partnery a v konečném důsledku by mohla vést až k jeho insolvenčnímu zániku. Z potvrzení ČSOB plyne, že ke dni 8. 4. 2026 činil zůstatek na účtu žalobce 5,05 Kč. Z pokladní knihy plyne stav hotovosti ve výši 7 468 Kč. Účetní výkazy sestavené ke dni 31. 12. 2025 zachycují mimo jiné aktiva celkem ve výši 645 tis. Kč, vlastní kapitál ve výši 549 tis. Kč a výsledek hospodaření za účetní období ve výši 11 tis. Kč.
9. Krajský soud má však za to, že žalobcem tvrzená hrozící újma nebyla osvědčena. Krajský soud nepochybně, že zůstatek na bankovním účtu a hotovost v pokladně svědčí o nízké okamžité likviditě žalobce. Tyto skutečnosti však samy o sobě nepostačují k závěru, že by výkon napadeného rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Žalobce totiž nepředložil takové podklady, z nichž by bylo možné učinit ucelený závěr o jeho aktuální ekonomické a majetkové situaci. Rozvaha a výkaz zisku a ztráty byly sestaveny ke dni 31. 12. 2025, zatímco návrh na přiznání odkladného účinku byl podán v dubnu 2026. Tyto účetní výkazy proto samy o sobě nezachycují aktuální finanční situaci žalobce v době rozhodování soudu.
10. Žalobce zejména nedoložil aktuální výpisy ze svých bankovních účtů, z nichž by bylo možné posoudit jeho běžné příjmy a výdaje, pravidelnost platebního styku ani způsob nakládání s přijatými prostředky. Nedoložil ani konkrétní strukturu svých splatných závazků, výši pravidelných provozních nákladů, počet zaměstnanců a výši mzdových nákladů, ani konkrétní zakázky, jejich hodnotu, fázi rozpracovanosti a tvrzené klíčové obchodní partnery. Tvrzení, že úhrada doměřené daně povede k zastavení plateb mezd, znemožnění dokončení zakázek a následné insolvenční žalobce, tak zůstalo v obecné rovině a nebylo náležitě individualizováno ani doloženo.
11. Naopak z předložených exekučních příkazů plyne, že žalobce vystupuje v těchto exekučních řízeních jako oprávněný, nikoliv jako povinný. Žalobce tak doložil existenci pohledávek za třetími osobami, a to v částkách 70 534,60 Kč, 91 621,10 Kč, 226 256,30 Kč a 536 068,90 Kč. Krajský soud si je vědom, že samotná existence exekučně vymáhaných pohledávek ještě nezaručuje jejich faktické uspokojení. Zároveň však tyto listiny neprokazují tvrzenou platební neschopnost žalobce.
12. Krajský soud nepřehlédl ani tvrzení žalobce, že je vystaven souběžnému tlaku dvou daňových doměrků, a to doměrku týkajícího se žalobce jako právnické osoby a doměrku týkajícího se jeho jednatele. Tato argumentace však nemůže sama o sobě založit důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku. Předmětem nynějšího řízení je rozhodnutí, jímž byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2019 a 2020. Žalobce není povinen hradit daňovou povinnost svého jednatele jako fyzické osoby. Újma

posuzovaná podle § 73 odst. 2 s. ř. s. proto musí být vztažena k právním následkům napadeného rozhodnutí vůči žalobci, nikoli k daňovým povinnostem jiné osoby.

13. Krajský soud uvádí rovněž to, že celková částka doměřené daně a penále činí 128 592 Kč. Žalobce přitom neosvědčil, že právě úhrada této částky by bezprostředně a nevyhnutelně vedla k tvrzeným likvidačním následkům. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce dne 8. 4. 2026 požádal o posečkání úhrady daně, avšak tato žádost byla rozhodnutím správce daně ze dne 29. 4. 2026 zamítnuta z důvodu neunesení břemene tvrzení a důkazního; proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Ani tato skutečnost však nemůže sama o sobě nahradit povinnost žalobce konkrétně tvrdit a doložit splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
14. Celkově lze shrnout, že tvrzení žalobce o tom, že by okamžitý výkon napadeného rozhodnutí (úhrada doměřené daně a penále) měl pro něj likvidační charakter a ohrozil by samotnou existenci společnosti, se z jím předložených listin nepodává. Předložená účetní závěrka odráží historický stav ke konci předcházejícího účetního období; předložená rozvaha sama o sobě nevykazuje významné zadlužení, formálně uvádí záporné závazky, ke kterým nemá krajský soud bližší vysvětlení. Snaží-li se žalobce doložit svou momentální platební neschopnost izolovaným potvrzením o minimálním zůstatku na bankovním účtu k jednomu konkrétnímu dni, takový údaj tvrzené skutečnosti neprokazuje. Z pokladní knihy totiž vyplývá pohyb v rámci statisíců Kč. Z doložených exekučních příkazů plyne to, že žalobce v nich nevystupuje v pozici dlužníka, nýbrž naopak v pozici věřitele (oprávněného). Jakkoli nelze hodnotit likviditu jeho dlužníků, nominální hodnota těchto vymáhaných nároků doměřenou daňovou povinností převyšuje. Předložené listiny tak neposkytují ucelený obraz o jeho tvrzené tísní a neosvědčují, že by úhrada doměřené daně představovala nepoměrně větší újmu či bezprostřední hrozbu likvidace. To vše v kontextu neznámé podoby jeho podnikatelské činnosti a zaměstnanců, kterými rovněž argumentuje.
15. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce sice dokládá nízký stav okamžitě dostupných peněžních prostředků, avšak neosvědčil, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí pro něj znamenaly újmu intenzity předpokládané § 73 odst. 2 s. ř. s. Žalobce nepředložil ucelený obraz své aktuální ekonomické situace a neprokázal ani příčinnou souvislost mezi povinností uhradit doměřenou daň a tvrzenými následky v podobě zastavení provozu, nemožnosti hradit mzdy, nedokončení zakázek či insolvence.
16. Jak v obdobné situaci popsal Nejvyšší správní soud, „i kdyby stěžovatel nedisponoval finančními prostředky k úhradě doměřené daně a penále, nejedná se bez dalšího o nepoměrně větší újmu, než jaká hrozí jiným osobám. Pokud by soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti pokaždé, nebyl-li by stěžovatel schopen dlužnou daň uhradit, nacházeli by se stěžovatelé nedisponující finančními prostředky de facto ve výhodnějším postavení. Zákonodárce však vyhradil přiznání odkladného účinku pouze pro výjimečné případy. Skutečnost, že kasační stížnost směřující ve svém důsledku proti platebnímu výměru správce daně odkladný účinek ze zákona nemá, není samoučelná (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 5 Afs 50/2020-32).“ (usnesení ze dne 6. 8. 2025, č. j. 3 Afs 97/2025-39)
17. Vzhledem k tomu, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí nemohou pro žalobce znamenat relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., resp. tato újma nebyla osvědčena,

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. L.

krajský soud se již nezabýval posouzením navazujících kritérií pro přiznání odkladného účinku žaloby, tedy poměřováním, zda by výkon nebo jiné právní následky správního rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, jakož ani tím, zda by přiznání odkladného účinku žalobě bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

18. Z výše uvedených důvodů proto zdejší soud podle § 73 odst. 2 s. ř. s., žalobě odkladný účinek nepřiznal.
19. Podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč podle položky 20 Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích]. Podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o soudních poplatcích je tento poplatek splatný do tří dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost k zaplacení soudního poplatku uložena. Krajský soud proto ve II. výroku uložil žalobci zaplatit soudní poplatek za podaný návrh ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.
20. Soudní poplatek je možno zaplatit osobně na pokladně krajského soudu, nebo na účet soudu vedený u České národní banky v Českých Budějovicích č. 3703-8920231/0710, IBAN: CZ06 0710 0037 0300 0892 0231, BIC: CNBACZPP, var. symbol 5139000326, konst. symbol: 1148. Nebude-li soudní poplatek uhrazen do třiceti dnů po marném uplynutí stanovené lhůty, bude jeho vymáhání předáno celnímu úřadu. Má-li poplatník za to, že jsou u něj splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, může u soudu podat návrh, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků, a to i se zpětnou účinností. Jestliže soud jeho návrhu vyhově, je zproštěn povinnosti platit soudní poplatky; poplatky zaplacené před rozhodnutím o přiznání osvobození od soudních poplatků se však nevracejí.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná.

České Budějovice 16. června 2026

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v. r.
předseda senátu